

Vajta Dénes

Miért van szükség egy civil mozgalomra, amely a magyar nyelv természetéről feltárt felismeréseket terjeszti?

Most egy (nyugati emigrációból hazatért) barátom cikkét ajánlom az olvasók figyelmébe, mellyel magam is egyetértek, és hasznosnak ítélem. Úgy gondolom, szimpatizánsokat, szövetségeseket, a magyarság ügyének támogatókat más népek fiai közül elsősorban ősi kultúránk és fantasztikusan gazdag nyelvünk előnyeinek megismertetésével szerezhethetünk, míg üres jogászkodással, politikai szócséplésekkel és gazdasági-pénzügyi trükkökkel aligha. Elég szomorú, hogy mindenkori „vezetőink” nem sokat törődnek ezzel sem, ezért nekünk, „civilnek” kell valamit tennünk e téren is, amihez jó kiindulásnak tűnik ez a fejtegetés. A csatlakozásra, a mozgalomban való aktív részvételre elsősorban azokat a honfitársainkat biztatjuk, akik (akár itthon, akár külföldön) rendelkeznek bizonyos műveltséggel és jártassággal a magyar nyelv, kultúra és történelem berkeiben. Jelentkezni (lehetőleg építő gondolatokkal, konkrét tervekkel, célokkal, javaslatokkal) akár nálam

(
vsiklosia@gmail.com

)
, akár a szerzőnél

(
vajtameister@gmail.com

)
is lehet.

Talán ezzel is segíthetünk valamit oktanul megvetett és becsmérelt fajtánk egykori tekintélyének és becsületének helyreállításában.

Siklósi András

A „rendszerelváltás” óta egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy sem a politika, sem a gazdaság nem kínál kiutat a magyarság létkérdéseinek megoldására. Az előbbi keretei eleve nagyon szűkre szabottak voltak, az utóbbit, a kissé lazábbakat, nem tudtuk kihasználni. Mostanra pedig az eladósodás/eladósítás szinte kilátástalan helyzetbe sodorta az országot. Maradt viszont egy óriási kincs, amit a legtöbben észre se vesznek, holott az összes között a legfontosabb. Ez a magyarság ősi kultúrája, amely, ha erősen legyengítve is, Európában egyedül őrizte meg egy szerves, szakrális kultúra lényegét. Ez azért rendkívül fontos, mert a szervetlen kultúrák elburjánzása rákos betegséggént elfojtja az emberiség életlehetőségeit. A magyarság létkérdéseinek megoldása tehát összefügg az emberiség létkérdéseivel. Valami olyat kell tehát találnunk, ami a magyarságot kiemeli elszigeteltségéből, világszerte szimpatizánsokat szerez neki, mely által képessé válik az őt érő nemtelen támadások könnyebb visszaverésére. A magyar őskultúra csodálatosan sokrétű, de éppen ez a gazdagság útvesztőbe is torkollhat. Le kell szűkítenünk a leglényegesebbre, hogy széles körökben érthetővé váljon.

Régi felismerés már, hogy a magyarságot elsősorban a nyelve teszi magyarrá, amely a

zivatáros évszázadokban a legfontosabb összekötő elemként, megmentőként szolgált. A magyar nyelv, mint ősnyelv (vagy legalábbis az egyik ősnyelv) felbecsülhetetlen fontosságú szerepet töltött be az európai és az ázsiai nyelvek kialakulásában is. Ezt már Berzsenyi is felismerte: „Meggyőződése, hogy a magyar nyelv az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja”. Az isteni gondviselés gyönyörű példájának tekinthető, hogy amíg a „rendszerváltás” után a magyarság összes mutatói mélyrepülésbe kezdtek, nyelvünk kutatásában két zseniális szerző,

Varga Csaba

és

Lónay Gyula

óriási eredményeket ért el. Az ő legfőbb műveiket (

A kőkor élő nyelve; A magyar nyelv misztériuma

) kell itthon és külföldön bemutatnunk

[1](#)

. A hagyományos út a könyvpiacra keresztül nehezen járható, mert reklám híján, amire nincs pénz, a könyvek nem eladhatók. Van azonban egy lehetőség, amihez egy civil mozgalmat kell életre hívni.

A legutóbbi évtizedben rengeteg, becslések szerint legalább 3-400.000 honfitársunk hagyta el az országot, külföldön keresve a boldogulást. Közöttük kellene kb. 2-300 olyan embert találni, akik képesek az említett műveket külföldi lakhelyükön, kulturális egyesületeken, klubokon, egyházakon keresztül az ott élő embereknek kommunikálni. Ez által kapcsolható a külföldi média megtevesztő szerepe, és elérhetővé válik egy olyan lehetőség, amit a médián keresztül még jóindulattal sem lehetne megszervezni. Akik ugyanis felfogják a magyar nyelv lényeges tulajdonságait, saját nyelvüket is jobban tudják érteni, értelmezni. Nyilvánvaló, hogy ezek az emberek további kérdéseket fognak feltenni Magyarországgal kapcsolatban.

Elmagyarázható lesz a Trianon-probléma és a magyarság mai szomorú helyzete. Külföldre szakadt honfitársaink is könnyebben meglegelhetik (visszaszerezhetik) nemzeti azonosságtudatukat, megszabadulhatnak az itthon és gyakran külföldön is beléjük sulykolt kisebbségi érzésektől. Ugyanez a hatás várható itthon is, amint a mozgalom valamennyire eredményessé válik. Elérhetjük tehát országimázsunk teljes megváltoztatását, ami hazánk, nemzetünk védelmének és érvényesülésének egyik legfőbb feltétele. Nagyszámú támogatót sorakoztathatunk fel a trianoni határok revíziójának kérdésében is, amiben járható útként szerintünk az 1910-es népszámlálás etnikai határait kellene felvetni, mint az igazságosabb nyugati szemlélettel is egyezőket.

Részünkről nagyon fontos az egész ügy diplomatikus kezelése. A hamisan, indokolhatatlanul gőgös, felsőbbrendű tudatú embereket megsértené, ha egy kisemmizett, lenézett nép képviselői a saját kultúrájukat az övékéénél magasabb színvonalúnak tüntetnék fel. De bírálni, összehasonlítani természetesen akarunk és fogunk is. Mi nem oktalan, üres felsőbbrendűséget hirdetünk, hanem valóban a másságot szeretnénk, mint alternatívát megfogalmazni. Az

alárendelő (leigázó, gyarmatosító) természetű nyugati kultúrával szemben a mellérendelő jellegű magyart, ami a jövőben talán az egyetlen kiút a globalista zsákutcából. Fontos a helyi kultúrák kapcsolódási pontjait megtalálni, s ismerni nagy vonalakban legalább azt a folyamatot, ami Dantétól Adornoig a nyugati kultúra érdek- és észirányított területeit kritikával kísérte.

Adorno radikális kultúrkritikája az Aufklärung „Janus arcát” és a nyugati társadalmak totalitarizmusba való hajlását rendkívül korán felismerte, és kétségbeesve ellenezte. Az egyetemes „Verdinglichungs- und Verblendungszusammenhang”-ból (eldologiasodás- és elvakítottság-összefüggés) a művészetben és a filozófián kívül egyedül a nyelvben látta meg az általa sokat hangoztatott mimetikus elemet, amely nála az élő, kommunikatív, autentikus magatartásformák jelzője. Azt sajnos ő sem tudta, hogy amíg a magyar nyelvben az ezeket hordozó ős-etimonok aránya 64%, addig ez a nyugati nyelvekben átlagban csak 5-6%. Hogy ilyen jelenségek miért válnak nehezen ismertté, arra is megtaláljuk Adornónál a magyarázatot. Ez pedig a rendszerkényszer és a „Wut aufs Nichtidentische” (a másság gyűlölete). Ezt persze nem az SZDSZ szóhasználata (és gyakorlata) szerint kell érteni, mert számukra a másság csupán az ő másságukat jelentette. A rendszerkényszer az azonosság látszatából jön létre. Itt Adorno

Nietzsché

hez nyúl vissza: „gesetzt es gibt identische Fälle” (feltételezve, hogy vannak azonos esetek). Szerintük ugyanis az európai gondolkodást az instrumentalizáló ész jellemzi, amely megerősokolja és tönkreteszi a teremtet világot. Adorno ezt „verwilderte Selbstbehauptung”-nak (elvadult önfenntartás) diagnosztizálja. Gyűlölet és félelem az európai gondolkodás alapreakciója a másság tapasztalatakor. A másságot el kell fojtani (már a szocializáció folyamatában), tabuvá kell tenni (mint a primitív társadalmakban), tagadni kell (mindenféle dogmatizmus jellemzője), vagy akár fizikailag megsemmisíteni. Ez, ami egyéni síkon Nyugaton is mindennapi jelenség, történt meg egy egész országgal, konkrétan Magyarországgal is, Trianonban és folytatásában.

Tudni kell, hogy a felvilágosodás hazug elveinek, jelszavainak nagy kitalálói és terjesztői nem is annyira a francia enciklopédisták, hanem sokkal inkább a német romantika képviselői (Novalis, Schlegel, Schleiermacher

) voltak, akiktől egyenes út vezet

Hegel

hez és

Marx

hoz. Ők nem istentagadók, hanem istenferdítők voltak, a panteizmus azon ágának képviselői, akik a legsikeresebben ültették el a téveszméket az ember önmegvalósításáról az önistenítés által. 1989 után Nyugaton is lényegesen megváltozott a modernizmus megítélése. Isten halála helyett most a modernizmus haláláról beszélnek, mely egy kollektív örület, egy halálos illúzió rémuralma volt; ami nem tudott felnőni az embert veszélyeztető nagyhatalmak közti kiegyensúlyozó erővé, ellenkezőleg, gyakran a háttérmaffiák s a technikai apparátusok manipulatív eszköztárát növelte.

Külön meg kell még említeni Ludwig Wittgensteint, mint a nyugati modernizmus elhíresült filozófusát, aki a nyelvekkel is sokat foglalkozott, s hatása különösen az angolszász világban dominált. Wittgenstein a „Sprachspiele” (nyelvjátékok) szerepét hangsúlyozza, amelyek valójában nem játékot, hanem „Lebensformen”-eket (életformákat), a nyelvi és nem nyelvi cselekvésekben megnyilvánuló értelmeket jelentik. Wittgenstein igyekszik meghaladni a német bölcselet „sinn-konstitutiver Subjekt”-nek (értelemteremtő egyénnek) nevezett hagyományát. Nem hisz a „Namens-Theorie”-ban (névelméletben), azaz abban, hogy valaki dolgoknak, élményeknek stb. nevet adni képes legyen, mint ahogy ez az egész nyugati filozófiát még a radikális empiristáknál is

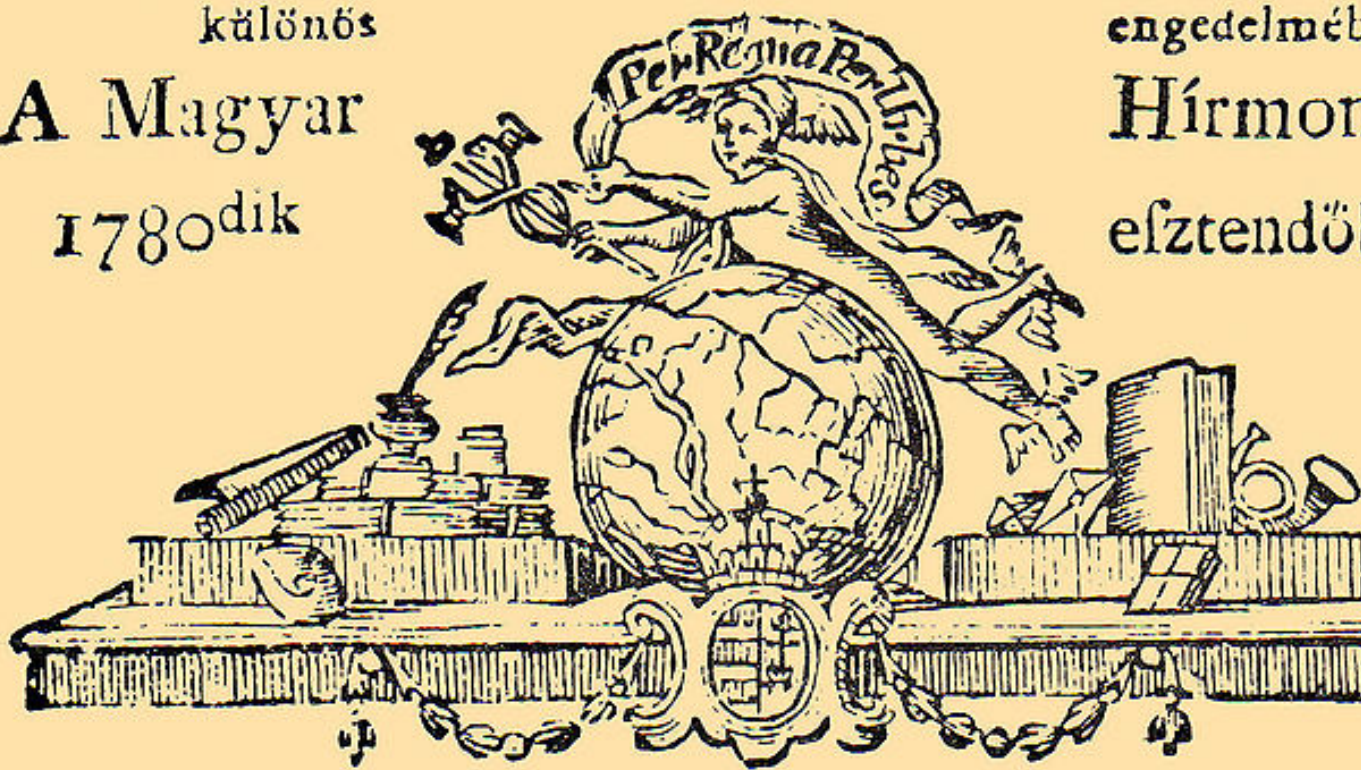
Bertrand Russel is jellemezte. Wittgenstein a nyelv lényegét az általa „Familienähnlichkeit” (családi hasonlóság) és „Seil” (kötél) szavakkal jellemezhető jelenségekben látja, mi szerint a nyelvhasználat folyamatában a szavak egymást megvilágítják, egymásnak értelmet adnak. Számos helyes elmélete ellenére Wittgenstein se képes a szavak keletkezését másban, mint a konvencionális megegyezésekben látni. Az a nézete pedig, hogy a szavaknak önmagukban nincs komoly jelentése, a magyar gyökrendszer fényében teljesen hamisnak mondható. Wittgenstein puritán természete és misztikus hajlamai dacára hozzátartozik a posztmodernisták azon nihilista tendenciájához, amely az értelemteremtő egyént akarja trónjáról letaszítani. Ez annak a folyamatnak a betetőzése, amely a német romantikából kiindulva az embert próbálta Isten helyére ültetni, de mára már az embert is csak a masinéria részeként tudja elképzelni. A gyökrendszeren alapuló magyar nyelv azonban egyértelműen meghatározza, hogy mi az igazság: az Egy (Isten) a tökéletes egész, és csak ez egészséges. Az ember (a rész, aki Isten arcát hordozza) ezt az univerzális, harmonikus tökélyt csak normális párkapcsolatban (férfi és nő házassága, majd családjuk gyermekekkel bővülése) tudja megközelíteni, akinek fő küldetése és szent hivatása a Teremtő művének kiteljesítése és befejezése, amiről Isten előtt majd el kell számolnia.

Egyre inkább elfásuló, apátiába hanyatló környezetünkben meg kell tehát győznünk a mostanáig még nem elfajult, meg nem „holt lelkeket”, hogy nem érdemes egy döglődő fogyasztói társadalom farvizén tovább evickélni, paktumokat, különbékéket kötni, kétes részörömeiket aratni, hanem azt az örökérvényű keskeny ösvényt kell megtalálni, amely az emberi élet átmeneti jellegét a Mindenhatóval való kapcsolatban teszi teljessé. Mint már Sir John Bowring megsejtette, az ősmagyar nyelv rejtelseinek megfejtői tudják azt, hogy mit jelent: „Kezdetben vala az Ige”.

¹ Varga Csaba legtöbb könyve angolul is elérhető (lásd honlapját: varga.hu). Német fordításuk létezik, de csak a

el jel jel kapható. Lónay Gyula műve még lefordítandó.

Felséges Császárné és Apostoli Király Aszszonyunk
különös engedelméből
A Magyar
1780^{dik} **Hírmor**
esztendő

Böjt elő - havának 5dik napján,
Szombatonn költ